

אם טעו והתחילו לקרוא תחלה בפרשת שקלים, גומרים והמפטיר קורא בשל ראש-
חדש ובפטיר גם כן הפסכת שבת וראש-חדש.

ב. שבת שלפני פורים היא פרשת זכור. והשבת שלפני ראש-חדש ניסן
היא פרשת החודש. ואם סל ראש-חדש בשבת, אז היא פרשת החודש, ודינה כמו
ראש-חדש אדר שחל בשבת. והשבת שלפני פרשת החודש היא פרשת פרה.

ג. יש אומרים כי פרשת זכור ופרשת פרה חזרים לקראן מדאורייתא, ואין
קוראים בהם קטן למפטיר. ובגוי הישובים שאין להם מנין צריכים שיבאו למקום
שיש בו מנין. ואם אי אפשר להם, לקל הפסחות וקראו אותן בגנינות קראוי.

סמן קמא

הלכות מגלה

יבא כג פסוקים

א. מיעוט אדר מרבים בשמחה. וישראל שיש לו דין ודברים עם עכורים
ישפט כמו בחודש זה.

ב. בימי קרדכי ואסתר נקדו היהודים בשלישה עשר לחודש אדר לעמוד
על נפשם ולהצילם מאויביהם, והיו צריכים לבקש נחמים מאת ה': והבדל שמו.
שיעזרם. ומצאנו שבאשר היו ישראל במלחמה התעצו שיעזרם ה' וגם משה
כבנו עליו השלום ביום שנקם עם צמלק התענה. ואם כן מן הסתם גם אז בימי
קרדכי ואסתר התענו ביום שלשה עשר לחודש אדר, ולכן קבלו עליהם כל ישראל
יום זה למענית צבור ונקרא מענית אסתר, כדי לזכור שהבורא, והבדל שמו.
רואה ושומע תפלות כל איש בעת צרתו באשר יתענה וישוב אל ה' בכל לבבו.
כמו שעשה לאבותינו בימים ההם. ומכל מקום אין מענית זו חובה כל כך כמו
ארבע מעניות שהחובות במקרא (עין לעיל סמן קמא). ולכן יש להקל בה בעת
הצורך, כגון סעודות ומיניקות או אפילו חוללה קצת בכאב עינים, שאם מצטערים
הרבה לא יתענו. וכן יולדת כל שלושים יום, וכן קטן בחור שבעת ימי המעשה
שלו, אינם צריכים להתענות. ויפרעו את המענית אחר כך. אבל שאר הבדיאות

